

Finansdepartementet
Pb. 8008 Dep.

0030 OSLO

Sendt pr. e-post til "postmottak@fin.dep.no"

Deres ref.: 04/4209 SL OTJ/RLa

NYE REGLER OM FORDELING AV RENTEUTGIFTER MELLOM LAND OG SOKKEL, MV.

Vi viser til Finansdepartementets brev av 20.12.2006 med høringsnotat om forslag til endringer i forskrifter for allokering av renteutgifter til henholdsvis land og sokkel etter ny psktl § 3d som har trådt i kraft fra og med 2007.

Vi viser videre til møte med statssekretær Olav Akselsen m.fl. i Finansdepartementet 22.01.2007. I møtet ble vi positivt oppfordret til, i tilknytning til denne høringen, å også meddele våre bekymringer i forhold til de nye reglene om rentefordeling mellom land og sokkel som er innført ved ny psktl § 3d.

Vårt brev er derfor delt i to hovedpunkter:

1. Kommentarer til forslag om endringer i forskriftene av henholdsvis 30.04.1993 nr. 316 (petroleumsskatteforskriften)
2. Kommentarer til lovbestemmelsen i psktl § 3d

1. Kommentarer til forslag om endringer i Petroleumsskatteforskriften (psktf)

Med det utgangspunkt som er lagt i psktl § 3d, synes den valgte form i psktf § 18 med eksemplifisering av poster som skal medregnes som rentebærende gjeld å være hensiktsmessig ettersom det alltid vil være slik at det først er ved den etterfølgende praktisering av et regelverk man ser alle de ulike, faktiske situasjoner som kan oppstå.

Vi oppfatter det slik at angivelsen av poster som ikke skal regnes med som gjeld heller ikke er ment å skulle være uttømmende, men det kunne med fordel fremgå av ordlyden.

Vi oppfatter det videre slik at det bare er for den periode de angitte låneformene faktisk har gitt renteutgifter som kommer til fradrag skattemessig at man skal regne med den tilhørende gjelden. Lån som en del av året ikke er rentebærende skal ikke regnes med for denne perioden. For renteutgifter som ikke godkjennes på grunn av for eksempel tynn kapitalisering, skal den tilhørende (underkjente) gjelden heller ikke regnes med som "rentebærende gjeld". Formuleringen "... gjeld som har gitt opphav til rentekostnader ...", bør derfor omformuleres til "... gjeld i den utstrekning den har gitt opphav til rentekostnader ..." slik at man slipper uklarhet om dette.

Når det gjelder den tekniske gjennomføringen av bestemmelsen, synes den å være uforholdsmessig detaljorientert, hensett til at hele bestemmelsen i psktl § 3d bygger på en sjablon. Forslaget i sin

nåværende form vil medføre betydelig merarbeid for selskapene. Det bør være tilstrekkelig for å demme opp om mulige tilpasninger som departementet synes å frykte at man benytter tall for gjeld og valutakurser på én fast dag hver måned, for eksempel den siste dagen i måneden.

2. Enkelte kommentarer til lovbestemmelsen i psktl § 3d

2.1 Psktl § 3d gir skatteskjerpelse for ny aktivitet

I møtet med statssekretær Akselsen 22.01.2007 gjorde selskapene spesielt rede for at endringen i psktl § 3 d innebærer en skatteskjerpelse for ny aktivitet (leting og utbygging), mens eksisterende, svært lønnsomme prosjekter vil kunne oppleve en skattelettelse. En slikt effekt går imot det uttalte politiske mål om å tilstrebe økt aktivitet på den norske kontinentalsokkelen. Denne skatteskjerpelsen oppstår uavhengig av hvilket selskap som utøver ny aktivitet. Selskaper som er i en oppbyggingsfase vil likevel rammes særlig hardt fordi ny aktivitet utgjør en (relativt sett) stor andel av deres samlede aktivitet.

Departementet har i Ot.prp. nr. 1 (2006 – 2007)¹ angitt en beregnet skatteskjerpelse for nye aktører "på om lag tre prosent". På forespørsel har departementet bekreftet at dette er "prosentpoeng". Den effektive marginale skjerpning av beskatning er 3/22² eller opp mot 15% når man vurderer ett modellprosjekt. Beregninger foretatt i forbindelse med høringen forut for endring av psktl § 3d sommeren 2006 viste på generisk basis en skatteskjerpelse opp mot 6 prosentpoeng (30% relativ skjerpelse) for kapitalintensive prosjekter.

Selv om man kan diskutere forutsetninger og resultater, synes det ikke å være noen uenighet om at endringen av psktl § 3d vil medføre en relativt betydelig skatteskjerpelse for ny aktivitet. I forhold til selskaper som er i en oppbyggingsfase vil vi spesielt understreke at disse selskapene typisk vil ønske å engasjere seg i en serie nye prosjekter for å bygge opp og utvikle en aktivitet på norsk sokkel. Det vil imidlertid forsterke den negative effekten (skatteskjerpelsen) fordi den lavere beskatning av finansinntekter som psktl § 3d nå legger opp til, vil finne sted så langt ut i tid at nåverdien av fordelene blir lav i forhold til skatteskjerpelsen for lete- og utbyggingsaktiviteten som kommer tidlig³.

Departementet har i Ot.prp. nr. 1⁴ anført at petroleumsskattelovgivingen har gitt utilsiktede fordeler til nye aktører og at skattemessig likebehandling mellom etablerte og nye aktører er en viktig målsetting.

Vi er enige i at skattemessig likebehandling av nye og etablerte aktører må være en målsetting og vil i den forbindelse gi honnør til myndigheten for deres endringer i skattelovgivning og øvrige rammevilkår som er gjennomført de siste årene. Endringene i petroleumsløven med ubegrenset fremføringsadgang for underskudd, renter på ubenyttet underskudd og friinntekt og tilbakebetaling av skatteverdien på leteunderskudd i året etter inntektsåret er viktige elementer i retning av å bygge ned de skattemessige ulemper nye aktører har i forhold til etablerte selskaper i skatteposisjon på norsk sokkel. Vi kan imidlertid ikke se at nye aktører har kommet i en bedre situasjon enn etablerte aktører.

I tilknytning til departementets påstand i Ot.prp. nr. 1 om at nye aktører⁵ hadde fått utilsiktede fordeler, ble det anført at de vil få større rom for rentebærende gjeld i den regnskapsmessige balansen som

¹ Side 107 anden spalte.

² 3 prosentpoeng reduksjon av nåverdi etter skatt med en skattesats på 78%.

³ I oppbyggingsfasen vil selskapene benytte ledig likviditet til investering i nye prosjekter fremfor å plassere i bank eller utlån som gir avkastning med beskatning på 28%.

⁴ Side 107 første spalte.

følge av lavere utsatt skattegjeld, ingen betalbar skattegjeld og lav eller ingen utbyttegjeld. Vi oppfatter dette som en begrunnelse for den skatteskjerpelse som endringen i psktl § 3d innebærer. Vi kan imidlertid ikke se at det som er anført er riktig.

For både nye og etablerte aktører vil betalbar skatt og utbytte fra et felt først bli aktuelt etter at feltet er kommet i produksjon og gir inntekter. Også utsatt skatt, så langt den skyldes forskjell mellom regnskapsmessig og skattemessig avskrivninger, vil være lik for nye og etablerte selskaper. Det samme gjelder avsetninger i regnskapet for fremtidig fjerning. Det var derfor ingen forskjell på nye og etablerte selskapers "regnskapsmessige mulighet" til å finansiere ny aktivitet med lån slik finansdepartementet synes å ha lagt til grunn. Skatteskjerpelsen for ny aktivitet som følge av endringen av psktl § 3d blir derfor lik for både nye og etablerte aktører

Lete- og utbygging krever finansiering. De har over lang tid blitt lagt til grunn at investeringer som utgangspunkt kan finansieres med betydelig andel gjeld. Når rentefradraget som kan føres mot særskattepliktig inntekt nå har blitt vesentlig redusert, gir det dyrere lånefinansiering. Resultatet blir at ny aktivitet blir dyrere etter skatt for alle aktører. Merutgiften er som påpekt ovenfor betydelig og forsterkes spesielt for kostnadsintensive prosjekter, for marginale prosjekter og ved et høyere rentenivå som vi nå er i ferd med å få.

Vi oppfatter derfor endringen av psktl § 3d som et betydelig disinsentiv i forhold til en aktivitet som myndighetene i andre sammenhenger angir som svært ønsket.

Felles for de nye aktørene er at de kun har sokkelvirksomhet. Finansutgifter i form av renter og valuta er direkte knyttet opp mot denne virksomheten og utgiftene er nødvendige for å skape de særskattepliktige inntektene. Dette tilsier en lik beskatning av inntekter og tilhørende utgifter. Det er først dersom selskapene driver annen virksomhet sammen med oppstrømsvirksomhet på norsk sokkel at det oppstår behov for å fordele mellom land og sokkel.

Vi kan ha forståelse for at departementet fant det nødvendig å endre på det tidligere regelverket, men sett fra selskaper hvis eneste formål med sin aktivitet er å finne og utvikle nye petroleumsprosjekter på norsk sokkel, er det er beklagelig at man som "løsning" har fått en ny psktl § 3d som på samme tid både innebærer en vesentlig skatteskjerpelse, et disinsentiv for investeringer og tvinger rene oppstrømselskaper til å operere i to skatteregimer. I tillegg kommer at reglen med de foreslåtte forskrifter blir så teknisk komplisert i sin utforming at det vil påføre selskapene betydelig merarbeid (og utgifter) å praktisere bestemmelsen, jf punkt 1 ovenfor, siste avsnitt.

Det er derfor vårt ønske og anmodning at departementet foretar en snarlig vurdering og evaluering av psktl § 3d med sikte på en utbedring av de mest uheldige effektene.

2.2 Underskudd på grunn av utgifter til oljeprissikring, mv. som henføres til land

Etter psktl § 3d skal renter og valutagevinster og -tap knyttet til rentebærende gjeld inngå i formelen for henføring av finansutgifter til sokkelen.

Psktl § 3d siste ledd angir at den delen av finansposter som er fordelt til landdistriktet, kan føres til fradrag i alminnelig inntekt i sokkeldistriktet i den grad selskapet ikke har inntekt i landdistriktet. I Ot.prp. nr. 1 har departementet begrunnet dette med at selskaper som utelukkende driver med lete- og utvinningsvirksomhet bør få effektivt fradrag for finanskostnadene i samme grad som de selskaper som også driver ordinær landvirksomhet.

⁵ I Ot.prp. nr. 1 side 107 er benyttet betegnelsen "selskaper med underskudd til fremføring" og nye aktører om hverandre.

Dette prinsippet er selskapene som nevnt enige i. Selskapene mener imidlertid at prinsippet også bør gjelde for gevinster og tap fra oljeprissikring og andre tap og utgifter knyttet til oppstrømsaktiviteten som henføres til landdistriktet. Slik en nå oppfatter situasjonen vil det bero på konkrete omstendigheter og vurderinger om resultatet av ulike typer instrumenter selskapene gjør bruk av for å sikre sine inntekter skattemessig skal behandles som "netto finanskostnader" etter psktl § 3d nest siste ledd eller som en landvirksomhet ("cash management" mv). I det første alternativet vil et underskudd (på land) i sin helhet føres mot alminnelig inntekt på sokkel, jf. psktl § 3d siste ledd. Under det andre alternativet vil underskudd bare vil kunne føres mot alminnelig inntekt på sokkel med en halvpart, jf. psktl § 3c siste ledd. Vi finner også grunn til å understreke at i begge tilfeller vil gevinster og overskudd på slik aktivitet bli skattlagt fullt ut med 28%.

Selskapene foreslår derfor at regelverket endres slik at det for oppstrømselskaper på norsk sokkel gis en adgang til å henføre underskudd i landdistriktet som skyldes tap på oljeprissikring og andre instrumenter for sikring av inntekter og utgifter knyttet til oppstrømsvirksomheten mot alminnelig inntekt på sokkel.

Hovedargumentene er som følger:

- Oljeprissikring er en naturlig aktivitet for selskaper som utelukkende driver lete- og utvinningsaktivitet
- Oljeselskaper som utelukkende har inntekter på sokkelen har i dag et diskriminerende skattesystem i forhold til selskaper som har landaktivitet
- Den asymmetriske skattemessige behandlingen av slike gevinster og tap pådrar oljeselskapene en ekstra kostnad når oljeprissikring gjennomføres
- Små oljeselskaper er avhengig av oljeprissikring ved låneopptak og anskaffelse eller utbygging av betydelige eierandel i produserende felt
- Norske oljeselskaper kan ikke prissikre norsk oljeproduksjon utenfor det norske skatteregime

Et oljeselskap har i dag to muligheter til å prissikre sine oljesalg; enten ved å inngå fastpriskontrakter med kjøper eller å benytte finansielle sikringsinstrumenter (opsjoner, swaps, futures og lignende).

Dagens skatteregime diskriminerer oljeselskapene imellom ved bruk av finansielle instrumenter for å prissikre oljesalg. Selskaper med landbaserte inntekter kan trekke fra tap på finansielle instrumenter mot 28% selskapskatt. Slike selskaper vil typisk være integrerte oljeselskaper. Selskaper uten landbaserte inntekter vil få en effektiv skattesats på mellom 14% og 28%, avhengig av når og om en eventuelt får framtidige skattbare, landbaserte inntekter. Slike selskaper vil typisk være rene, ofte små, oppstrømselskaper. De større oppstrømselskapene er internasjonale og noen (ikke alle⁶) av disse har mulighet til å prissikre norske oljesalg utenfor det norske skatteregimet. Av den grunn vil mindre oppstrømselskaper bli straffet av skatteregimet i forhold til andre aktører i forbindelse med finansiell prissikring. Beregninger kan gjøres av kostnadene ved den asymmetriske skattebehandlingen, og basert på prising av WTI-kontrakter den 14.03.2007 for f. eks. desember 2008 får man en før-skatt reduksjon i sikret oljepris på ca \$1,50 (se vedlegg).

I høringssvar fra Revus m.fl. fra 14. august 2006 i forbindelse med Finansdepartementets forslag til endringer i petroleumsskatteloven er det vist til at den estimerte skatteskjerpelsen for "Nykommerne" vil øke med fallende oljepris (side 3 i brevet, første avsnitt, samt side 23-24 i vedlegg A). I praksis vil

⁶ For eksempel har tyske selskaper begrenset skattemessig fradragsrett for tap pådratt på vegne av utenlandske datterselskaper.

det betyr at oljeselskaper hvis lete- og utbyggingsaktivitet relativt sett utgjør en stor andel av selskapets virksomhet vil ha større oljepriserisiko etter endringen av psktl § 3d. Dette øker selskapenes behov for å prissikre oljeproduksjonen. Når oljeproduksjonen øker for små selskaper, vil behovet for prissikring øke, spesielt i forbindelse med opptak av banklån.

Oljeprissikring er en naturlig aktivitet for oljeselskaper og skattesystemet bør ikke straffe slik aktivitet. Det bør også presiseres at mindre oljeselskaper, som er rammet av denne skattemessige skjevheten, normalt vil ha større finansiell risiko enn store selskaper og dermed større behov for prissikring. Størrelsen på trekkrettigheter i bankfasiliteter er normalt direkte avhengig av graden av prissikring for den planlagte oljeproduksjonen.

Prinsippet over gjelder alle kostnader som blir henført til land for et rent oppstrømselskap. Selskaper som utelukkende driver lete- og utvinningsaktivitet på norsk sokkel, bør i utgangspunktet skattlegges for alle inntekter og kostnader i sokkeldistriktet. I den grad kostnader henføres til land, bør det være adgang til å henføre landbasert tap mot alminnelig inntekt i sokkeldistriktet.

Slik det nå er, vil de rene oppstrømselskapene bli diskriminert i to dimensjoner. De er utsatt for en asymmetrisk beskatning ved at inntekter skattlegges med 28%, mens utgifter i praksis bare kommer til fradrag mot en 14% effektiv beskatning. I tillegg blir disse selskapene diskriminert i forhold til selskaper som driver annen, inntektsskapende virksomhet på land.

Vi oppfatter det slik at det fra skattemyndighetenes side ikke er spesielt ønskelig at selskapene skal drive annen landvirksomhet i kombinasjon med oppstrømsvirksomheten. Vi oppfordrer derfor departementet til å vurdere en justering av psktl § 3c siste ledd, § 3d siste ledd og / eller petroleumsskatteforskriften § 18 slik at finansielle instrumenter til bruk for oljeprissikring, mv kan skattlegges på en måte som er i tråd med målsettingen om en likebehandling mellom ulike selskaper og slik at det gir symmetri mellom beskatning av inntekter og fradrag for utgifter.

3 Pantesikring av krav på refusjon av skatteverdi på leteunderskudd m.v.

Vi ønsker avslutningsvis å nevne et tema som riktignok ligger på siden av departementets høringsbrev, men som også ble behandlet av departementet i Ot.prp. nr. 1 (2006 – 2007) under kapitteloverskriften "Finansielle poster i petroleumsbeskatningen". Det gjelder adgang og mulighet til å oppnå pantesikkerhet på skatterefusjon i henhold til psktl § 3 c femte ledd.

Flere selskaper har inngått eller er i ferd med å inngå lånekontrakter med banker basert på slik sikkerhet. Flere banker har gitt uttrykk for at ordningen ikke gir dem full sikkerhet og at dagens panteordning således ikke er god nok. Samtidig pekes det på at panteordningen lett kan utvides til å inkludere også andre skattemessige refusjoner. Vi oppfatter det slik at bankene har kontaktet Finansdepartementet og at departementet arbeider med en avklaring.

Vi ønsker med dette å gi uttrykk for at denne type finansieringen er viktig for de nye uavhengige oljeselskapenes evne til å finansiere nye prosjekter. Det er av stor betydning å få på plass et regelverk som gir mulighet til å gi bankene den nødvendige sikkerhet.

* * * * *

Skulle departementet ha behov for utfyllende opplysninger ta gjerne kontakt med undertegnede (tlf. 41 40 21 70, epost geir.hjellvik@revus.no).

Med hilsen

På vegne av

Pertra ASA, Eon-Ruhrgas Norge AS, Noreco AS og Revus Energy ASA

Geir Hjellvik
CFO, Revus Energy ASA

Vedlegg

Oljeprissikring og skattevridning

Utgangspunkt

For selskap uten landinntekt vil effektiv skattesats på gevinster fra oljeprissikring være 28%, mens den for tap vil være ned mot 14%, avhengig om og når framtidige gevinster forekommer¹.

Prissikringsmetode

Et oljeselskaps inntekter beskattes med 78%. En kan da regne ut hvor mange fat skal hedges i papirkontraktene i forhold til den fysiske produksjonen:

Ved hedgegevinst (28% skatt):

- Hedgeratio = $(1 - 78\%) / (1 - 28\%) = 30,6\%$

Ved hedgetap (14% skatt):

- Hedgeratio = $(1 - 78\%) / (1 - 14\%) = 25,6\%$

Hedgetap oppstår ved stigende oljepris, hedgegevinst ved fallende oljepris.

Et oljeselskap, for å gjennomføre en perfekt hedge, må da hedge 25,6% av produksjonen med en swap-kontrakt. Den resterende risikoen ifm fallende oljepris sikres da med en put-oppsjon på 5% av produksjonsvolumet. Dette gir 25,6% hedgeratio for stigende oljepris (14% skattesats på hedgetap) og 30,6% hedgeratio for fallende oljepris (28% skatt på hedgegevinst).

Prissikringseksempel per 14.03.2007

Futureskontrakt WTI desember 2008:	\$66,55 per fat
Putopsjonspremie for \$66,50 strike, desember 2008:	\$7,48 per fat

Hedgeratioer som vist over tilsier at 5% av produksjonen må hedges med putopsjoner. Dersom man antar at framtidig oljepris blir identisk med opprinnelig futurespris, kan kostnaden av skattevridningen, uttrykt i \$ per fat før skatt, beregnes som følger:

$$\$7,48 * (1 - 14\%) * 5\% / (1 - 78\%) = \$1,46 \text{ per fat.}$$

Etter skatt kostnaden av putopsjonen er \$6,43 (= \$7,48 * (1 - 14%)) som fordeles på hele produksjonen (via multiplikasjon med 5% = \$0,32) og omgjøres til et før skatt beløp ($\$0,32 / (1 - 78\%) = \$1,46$).

Konklusjon: Effektiv sikret oljepris for et oljeselskap uten landinntekter vil effektivt ligge \$1,46 under den oljeprisen som et selskap med landinntekter kan påregne.

¹ Historisk tallmateriale fra International Petroleum Exchange viser at en oljeprodusent gjennomsnittlig taper på oljeprissikring. Dette kommer av at futuresmarkedet for olje ofte er i backwardation (dvs at oljepris for futureskontrakter langt frem er lavere enn for kortsiktige futureskontrakter). Konsekvensen av dette er at hedgetap har vært mer vanlig enn hedgegevinster.